

Îngerul bisericii Laodicea și pocăința veacurilor

Joi, 15 iunie 2006

Gili Cârstea

Solia Martorului credincios către îngerul bisericii Laodicea ne pune într-o situație cât se poate de stranie.

“Îngerul” bisericii este o expresie metaforică, și se referă la ceea ce Scriptura numea “casa lui David,” conducerea poporului lui Dumnezeu, cu referire la toți cei care au o funcție de răspundere în acest popor.

Îngerul bisericii Laodicea nu este muștrat pentru lipsa de activitate sau de zel misionar. Nu i se reproșează că administrează greșit proprietatea bisericii. Nu este acuzat că abuzează de putere sau că încalcă statutul și doctrinele bisericii. Văzută în ansamblu, activitatea îngerului este cât se poate de lăudabilă. Sunt cei mai buni fii ai acestui popor. Lucrează eficient și depun mult efort pentru cauza lui Dumnezeu, iar uneori poverile lucrării par să-i copleșească. Sunt prinși între amenințări venite din afară și pericole din interior. Lucrarea lor trebuie să mulțumească larga diversitate de caractere, unele cât se poate de ciudate. În plus, agenda impusă de angajator nu este ușor de urmat, fiind încărcată uneori peste capacitatea umană. De aceea Martorul credincios spune că știe faptele îngerului.

De ce atunci tirada de grave acuzații din partea Martorului credincios?

S-a mai întâmplat odată, și este bine să nu uităm.

Poporul lui Dumnezeu tocmai se întorsese din captivitatea babiloniană. Au revenit la casele lor cu foarte mult aur și argint oferit de imperiu, plus un cec în alb semnat de împărat cum că pot folosi resursele imperiului după bunul plac pentru rezidirea templului.

Erau acolo, așa cum discutăm zilele trecute, cei mai buni oameni ai lui Israel: Zorobabel, un conducător integru și strălucit, pentru care Dumnezeu nu are decât cuvinte de laudă; era marele preot Iosua, foarte apreciat de Domnul și amintit cu venerație în cărțile profeților; era acolo Neemia, și el un mare patriot, un bărbat de o statură morală impresionantă și autor al unei cărți din Biblie; erau acolo doi profeți ai Domnului, Hagai și Zaharia, prin care Domnul călăuzea lucrările și întărea brațul conducătorilor. Acești oameni erau personaje marcante ale destinului, pe lângă care îngerul bisericii Laodicea pare un pigmeu. Se aflau atunci și acolo sub directa călăuzire a lui Dumnezeu și pentru un scop

extrem de important, iar lucrarea lor purta semnătura cerului fără absolut niciun dubiu. Binecuvântarea lui Dumnezeu era peste ei, iar lucrarea prospera în mâinile lor.

Și totuși, ceva era extrem de grav în viața și lucrarea lor, iar ei “nu știau.” Urmăriți ce se întâmpla în spatele acestei strălucite realizări ale îngerului acelei biserici: ‘Poporul lui Israel, preoții și leviții nu s-au despărțit de popoarele acestor țări, și au făcut urâciunile lor, ale canaaniților, hetitilor, fereziților, iebusiților, amoniților, moabiților, egiptenilor și amoriților. Căci și-au luat neveste din fetele lor pentru ei și pentru fiii lor, și au amestecat neamul sfânt cu popoarele țărilor acestora. Și căpeteniile și dregătorii au fost cei dintâi care au săvârșit păcatul acesta’” (Ezra 9:1-2).

Cum este posibil să faci lucrarea lui Dumnezeu și să ai un așa mare succes, și totuși să practici “urâciunile” canaaniților, hetitilor, fereziților, iebusiților, amoniților, moabiților, egiptenilor și amoriților? În plus, aici nu era vorba despre niște amărâți din popor, mai lumești, mai zburdalnici, mai postmoderniști. Cei care dăduseră tonul și practicau cu artă acele urâciuni erau “căpeteniile și dregătorii,” pe care poporul, evident, i-a urmat. Și, după cum rezultă din spusele lui Ezra, nimeni nu vedea nimic rău în spiritualitatea și practicile bisericii. De ce nu au luat poziție Hagai și Zaharia? Ei nu observau ce se petrece în Israel? Se pare că nu. Acesta era un păcat necunoscut; îngerul bisericii era ticălos, nenorocit sărac, orb și gol, dar nu știa. Și câtă vreme nu știi, nu este nicio problemă.

Dar a venit momentul adevărului. Adică a venit în popor un om care “adâncise” legea Dumnezeului său, și prin urmare avea o nouă viziune despre rolul și locul lui Israel pe scena internațională. Am putea spune că el avea lumină nouă, deși expresia este destul de problematică. Oricum, ceea ce vedea el în biserică nu se potrivea cu lumina foarte prețioasă despre neprihănirea lui Hristos, lumină pe care o descoperise “adâncind” legea.

În timp ce biserica se felicita pentru marele ei succes în lucrarea lui Dumnezeu, și era evident că se bucurau de binecuvântarea lui Dumnezeu, Ezra era îngrozit și speriat, uluit de o așa apostazie evidentă, deși poporul nu vedea nimic. Cum era posibil ca Israel să practice urâciunile bisericilor “surori” fără să înțeleagă grozăvia depărtării de la căile neprihănirii?

Acesta este probabil cel mai grăitor exemplu de orbire spirituală, de necunoaștere a inimii. În același timp, este cel mai sublim exemplul de pocăință, de lepădare de sine și de umilire înaintea lui Dumnezeu din partea îngerului bisericii, aproape fără precedent în istoria sacră. Doar “neamurile” au mai avut o asemenea experiență totală, atunci când Iona a dus mesajul în Ninive. Toată lumea a fost în sac și cenușă, de la împărat până la animale.

Acum să revenim la îngerul bisericii Laodicea. La fel ca Zorobabel și tovarășii lui, el a fost chemat de Dumnezeu să poarte sarcinile lucrării într-o vreme de maximă importanță. Lucrarea prosperă în mâinile lui, biserica se dezvoltă numeric și instituțional, iar influența ei în lume nu a fost niciodată mai puternică. Începem să ne impunem rapid pe scena internațională, iar glasul nostru se aude la cele mai înalte tribune ale societății. Avem o rețea misionară high-tech și un sistem de intervenție în caz de dezastre naturale pe care îl invidiază multe instituții internaționale.

În fața acestor succese, ce sens are descrierea Martorului credincios? Cum este posibil să i se reproșeze asemenea grave neajunsuri, și în plus să fie acuzat că nici nu își dă seama că se află într-o asemenea stare gravă?

Îngerul bisericii nu crede că el practică urâciunile canaanitilor, hetitilor, iebusiților, și nici nu pare să realizeze gravitatea încuscrii cu “surorile” baptiste, luterane, pentecostale sau presbiteriene. El se află tot mai des pe la primărie și notariat semnând certificate de căsătorie, în timp ce poporul cântă bezmetic “Mulți ani trăiască” și îi urează “Casă de piatră.” Nu pare absolut deloc deranjat de statutul noilor alianțe, care declară lămurit că ele urmăresc “oikoumene ge,” să locuiască acest pământ în ciuda oricăror amenințări.

Domnul a trimis în 1888 pe “Ezra,” care tocmai “adâncise” legea Domnului un pic mai mult decât “Zorobabel” și “Neemia.” Dar ei au ratat oportunitatea veacurilor, iar biserica navighează de atunci în degringoladă, fără hartă sau busolă pe marea agitată a patimilor lumii, lume care nu-și mai găsește pacea.

Ce ar mai trebui să facă Dumnezeu spre a-l convinge pe îngerul bisericii Laodicea că singurul gest înțelept ar fi să urmeze exemplul lui Zorobabel și al tovarășilor lui? Doar astfel un Iosua modern va auzi cu urechile lui porunca divină: “Dezbrăcați-l de hainele murdare de pe el.”

Iar eu mă voi bucura să adaug: “Să i se pună pe cap o mitră curată!”